

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק י'

קונטרס 340

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ד) הר המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא
בשיפסא, רהיטין דענפין מתאחדו, לסטרוי לרוחין
גליפין.

והא ברזי דאתון דשלמה מלכא, אתעטרו אלין
אתון ארבע בארבע, גיכ"ק בחדך כמה דאת
אמר וחדך יטעם לאכול, (איוב ו) היאכל תפל מבלי
מלח וגו'. וכתוב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום.
(תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו'.
מתוקים ודאי.

דוד מלכא אמר, גם עבדך נוהר בהם וגו'. אסהדנא
עלי דכל יומאי אנדהרנא בהו, דלא לאטעאה

ספר מאורות הזהר

הדבר מי הוא המשמש הנזכר (החרדים) שמחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו,
שכל ימיו קיים מקרא מלא ונצנע לכת עם אלקיך. (תכן דברי יחזקאל החדש)

ה) למונ הזהר בהלולא דרשב"י

א. בלקוטי הש"ס להארז"ל [ברכות ו:]: כתב: אגרא דבי הלולי מילי, פרש שהנה
זה סוד הלולא דצדיקא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בו ביום פטירת הצדיק מן
העולם אין העסק פי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חדש הוא. וזה סוד אגרא
דבי הלולי מילי, פרוש, מילוליו ודבריו אשר חדש הוא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזהר הקדוש פל"ג. כה אמר
תלמידו רבי יוסי תנוהנא על חפימי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּהוּ, בַּר יוֹמָא חַד דְּעֵטִירָנָא עֵטְרִי מְלָכָא, בְּמַעְרְתָא
דְּמִרוֹנְיָא, וְחִמְיָא בּוֹצִינָא דְאַשָּׁא מִתְּלֵהָטָא אַפּוֹתֵיָא
דְּמִרוֹנְיָא (נ"א דְּמַעְרְתָא), וְאַזְדַּעְזַעְנָא. מִתְּהוּא יוֹמָא
אַזְדַּהֲרָנָא בְּדַעְתָּאֵי בְּהוּ, וְלֹא שְׁבִיקָנָא לֹון כָּל יוֹמָאֵי.
זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה מָאן דְּאַזְדַּהֲרַת בְּמִתִּיקָא דְּמְלָכָא, וְטַעִים
בְּהוּ כְּדַקְחִזִי. עַל דָּא כְּתִיב, (תהלים לד) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִי
טוֹב יי' וְגו' וּכְתִיב (משלי ט) לָכוּ לְחִמּוּ בְּלַחְמֵי וְגו'.

אַתְּפִשֵּׁט דְּכוּרָא בְּדַעַת, וְאַתְּמַלְיִין אַכְסְדְרִין וְאַדְרִין,
מִרִישָׁא דְּגוּלְגֻלְתָּא שְׂרִי, וְאַתְּפִשֵּׁט בְּכָל
גּוּפָא, מְחֻדֵי וְדְרוּעוּי וּבְכָלָא. מִאַחֲרוּי, אַתְּדַבֵּק נִיצוּצָא
דְּבוֹצִינָא דְּקַרְדֵּינּוּתָא, וְלֵהָטָא וְאַפִּיק (דף רצ"ו ע"א)
גְּלֻגְלְתָּא חֲדָא, סְתִימָא מִכָּל סְטְרוּי, וּנְגִהִירוּ (ס"א וּנְגִהִיתוּ)

ספר מאורות הזהר

דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַלְעֵי בְּאוּרִיקָא בְּעוֹד דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן קָאִים בְּעֻלְמָא. (זהר הקדוש ח"ב קמ"ט
ע"א)

(1) לְמוֹד תּוֹרַת הַנִּסְתָּר בְּמִירוֹן

א. תְּלַמְיָדֵי גּוּרֵי הָאָרִיז"ל וְשָׂאֵר חֲכָמֵי הַתּוֹרָה עָלוּ לְמִירוֹן פְּעַמִּים בְּשָׁנָה לְלַמֵּד
שָׁם סִפְרֵי זֵהַר הַקְּדוּשׁ. (רבי שלמה שלימל מְצַרְף לְחַכְמָה דְּפּוֹס וַיִּנְצֵיָא דָּף מ"ו:)

ב. עַל קֶבֶר רִשְׁב"י לומדים הזהר בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה, כִּי כַּמָּה נְסִים
אַרְעוּ שָׁם וְצִרִיכִים לְלַמֵּד הַזֵּהַר בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה, וְאַחַר כֵּן לְשִׁמְחַת הַלֵּב
בְּשִׂמְחָה רִוְחָנִית, וְלֹא שׁוּם אַבְלוּת וְעַצְבוּת, כִּי לֹא בְּאַלָּה חִפְזֵי רִשְׁב"י, וְהוּא בְּדוּק

הַגִּנּוּיִם הַלְלוּ לַגִּנּוּיִם עֲלֵינוּם,
וְנִכְנְסִים אֵלָיו בְּאֵלוֹ, וְנַעֲשִׂים אֵלָיו
גִּוְף לְאֵלוֹ, וְעַל זֶה כְּתוּב תִּקְחוּ
מֵאֲתָם.

וְהַבְּשָׁרִים שֶׁנִּכְלָל בְּגַבְרִיאֵל, וְהַבְּשָׁרִים
לְמַעְלָה, גַּבְרִיאֵל נוֹטֵל אוֹתוֹ
לְמַטָּה. וְשִׁבְעָה מֵיָיִי וְהַבְּשָׁרִים
לְמַטָּה מִזֶּה. וְכִסְף לְמַעְלָה, וְנִכְלָל
בְּמִיכָאֵל לְמַטָּה, וְשׁוֹרֵה זֶה עַל זֶה.
וְנִחְשֶׁת לְמַעְלָה, וְיוֹצֵאָה מִזֶּה,
מִשׁוּם שֶׁזֶּהוּ וְאֵשׁ עֹמְדִים בְּסוּד
אֶחָד וְהוֹלְכִים, אֵשׁ מוֹצֵיָאָה
נִחְשֶׁת. וּמִכָּח וְהִתְקַף הַזֶּה
מִתְפָּזְרִים נְחָשִׁים נְחָשִׁים
שְׂיוֹצֵאִים מֵאֵשׁ, וְלִכְן נִחְשֶׁת
אֲדָמָה כְּאֵשׁ וְנִכְלָלָת בְּאוּרִיאֵל,^(ג)
וְנַעֲשֶׂה זֶה גִּוְף לְזֶה.

וְהַבְּרִית שׁוֹרֵה בְּזֶה וּבְזֶה, בְּנִחְשֶׁת
וּבְזֶה, וּמִשׁוּם שֶׁמִּחְזִיק בְּשָׁנֵי
צְדִדִּים. הַתְּכֵלֶת הוּא תִקְוָה, וְאֵין
מִי שֶׁשׁוֹלֵט עֲלֶיהָ לְחַיִּים, שֶׁהִיא
כְּפֶסַח הַדִּין לְשׁוֹרֵת בּוֹ הַדִּין הַקָּשָׁה,
וְזֶה ב"ו א"ל, ב"ו א"ל, שֶׁכְּתוּב
(תהלים ז) וְאֵל זֶעַם בְּכָל יוֹם.
וְכִשְׁחֻזְרִים בְּגֵי אָדָם בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, הוֹפֵךְ שְׁמוֹ לְרַפְּאֵל, שֶׁזֶה
רְפוּאָה שֶׁמְזַדְּמֶנֶת לָהֶם מֵאוֹתוֹ
הַדִּין הַקָּשָׁה.

וְאַרְגָּמָן - זֶה זֶהוּ וְכִסְף שְׁחֻזְרִים
לְהַפְּלֵל כְּפֶאֱחָד, מִיכָאֵל וּגַבְרִיאֵל
נִכְלָלוּ זֶה עִם זֶה, מְשַׁלְּבִים זֶה
בְּזֶה, וְעַל זֶה כְּתוּב (איוב כה) עֲשֵׂה
שְׁלוֹם בְּמֵרוֹמָיו. וּמִשׁוּם שֶׁהֵם
מְשַׁלְּבִים זֶה בְּזֶה, נַעֲשִׂים גִּוְף
אֶחָד.

וְהוֹרֵעֵת שְׁנֵי לְמַעְלָה, וְנִכְלָל
בְּאוּרִיאֵל כְּמִקְדָּם לְהִיּוֹת אֶחָדוֹ
בְּתוֹף הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹף הָאֲרָגָמָן,
וְשֵׁשׁ הוּא לְמַעְלָה, וְנִכְלָל כְּמִקְדָּם
בְּסוּד שֶׁל רַפְּאֵל לְהֵאָחֵז בְּכִסְף
וּבְזֶהוּב.

עַד כָּאן הַסּוּד שֶׁל שִׁבְעַת
הַעֲמוּדִים שֶׁלְמַעְלָה תוֹף שִׁבְעַת
הַעֲמוּדִים שֶׁלְמַטָּה, קִלְפָה בְּתוֹף

לְאֵלֶיךָ, וְעַל דָּא תִקְחוּ מֵאֲתָם כְּתִיב.
וְהַבְּשָׁרִים דְּאֲתַפְּלִיל בְּגַבְרִיאֵל, וְהַבְּשָׁרִים
גַּבְרִיאֵל אֵל נְטִיל לִיהָ לְתַתָּא. וְשִׁבְעָה זֵינֵי
וְהַבְּשָׁרִים אֲתַפְּרִישָׁן לְתַתָּא מִן דָּא. וְכִסְף לְעֵילָא,
וְאֲתַפְּלִיל בְּמִיכָאֵל לְתַתָּא, וְשְׂרִיא דָא עַל דָּא.
וְנִחְשֶׁת לְעֵילָא, וְנִפְקָא מִן זֶהוּב, בְּגִין דְּזֶהוּב
וְאֵשׁא בְּרִזָּא הָדָא קִימִין וְאֲזֵלִין, אֵשׁא אֲפִיק
נִחְשֶׁת. וּמִחֵילָא וְתִקְפָּא דָא, אֲתַפְּרִין ^(ג) אֲתַפְּרִין
נְחָשִׁים שְׂרָפִים דְּנִפְקֵי מֵאֵשׁא. וְעַל דָּא, נִחְשֶׁת
אִיהוּ סוּמְקָא כְּאֵשׁא וְאֲתַפְּלִיל בְּאוּרִיאֵל ^(ג) אֵל
נְחָשִׁים ^(ג) וְאֲתַעֲבִיד דָּא גּוּפָא לְגַבֵּי דָא.

וְהַבְּרִית שְׂרִיא בְדָא וּבְדָא, בְּנִחְשֶׁת וּבְזֶהוּב,
וּבְגִין דְּאֲתַתְּקַף בְּתִרִין סְטָרִין. תְּכֵלֶת
אִיהוּ תִקִּיפָא, וְלִית מָאן דְּשִׁלְטָא עֲלֶיהָ לְחַיִּין,
דְּאִיהוּ כְּרִסְיָא דְדִינָא לְשְׂרִיא בֵּיה דִּינָא
תִקִּיפָא, וְדָא אִיהוּ ב"ו א"ל ב"ו א"ל דְּכְתִיב,
(תהלים ז) וְאֵל זֶעַם בְּכָל יוֹם. וְכַד אֲתַהֲדֵרן בְּגֵי
נְשָׂא בְּתִיּוּבָתָא שְׁלִימָתָא, אֲתַהֲדֵר שְׁמִיָּה
רַפְּאֵל, דְּהָא אֲסוּתָא אֲזַדְּמֵן לְהוּ מַהֲהוּא
דִּינָא ^(דף קמ"ז ע"ב) קִשְׂיָא.

וְאַרְגָּמָן: דָּא זֶהוּב וְכִסְף, דְּאֲתַהֲדֵרן לְאֲכַלְלָא
כְּחַדָּא, מִיכָאֵל וּגַבְרִיאֵל אֲתַפְּלִילוּ
דָּא עִם דָּא, מְשַׁלְּבָן דָּא בְדָא. וְעַל דָּא כְּתִיב,
(איוב כה) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמֵרוֹמָיו. וּבְגִין דְּאִינוּן
מְשַׁלְּבָן דָּא בְדָא, אֲתַעֲבִידוּ גּוּפָא חַד.

וְתוֹרֵעֵת שְׁנֵי לְעֵילָא, וְאֲתַפְּלִיל בְּאוּרִיאֵל
כְּמִלְקַדְמִין, לְמַהֲוֵי אֶחֱידוּ גּוֹ תְכֵלֶת,
וּבְגוֹ אֲרָגָמָן. וְשֵׁשׁ אִיהוּ לְעֵילָא, וְאֲתַפְּלִיל
כְּמִלְקַדְמִין בְּרִזָּא דְרַפְּאֵל, לְאֲתַחְדָּא בְּכִסְף
וּבְזֶהוּב.

עַד הַכָּא, רִזָּא דְשִׁבְעָה עֲמוּדִין לְעֵילָא, גּוֹ
שִׁבְעָה עֲמוּדִים דְלְתַתָּא. קִלְפָה גּוֹ
קִלְפָה, לְנִטְוִרָא. וְעֵזִים: הָא אוּקִימָנָא דְהָא

קלפה לשמירה. ועדים - הרי בארנו שהרי אלה שבעה, מח למח, וזהו קלפה למח.

וערות אלים מאדמים - אלה הם בעלי מגנים, עינים לוחטות בלהבות אש, כמו שנאמר (דניאל י) ועיניו כלפדי אש. ונקראים רקיעים בחוץ בתוך קלפה. וערת תחשים - אלה הם לפנים בצד הקדשה, ונאחזים בקדשה ולא נאחזים, כמו שאמרנו. כמו שאמרנו שאברהם הררי הוליד באשה אחרת את תחש, כמו שנאמר ואת תחש, ואלו הם באמא של ישמעאל, אחיהם של ישמעאל. שפמו שיש מדרגות בעשו, כך גם יש מדרגות בישמעאל. אמו של ישמעאל הולידה לתחש, ומצדו של אברהם באה, שהרי אור הראשון מצפ"ץ בשעה שהוציא אורות לכל העדדים. כיון שנמתק האור ההוא הראשון, גנו אותו הקדוש ברנף הוא. ולמי גנו אותו? לצדיקים. ומי אלו? צדיק וצדיק, כדי לעשות באור הראשון ההוא פרות לעולם, ואלו הפרות שמוזמנים לבא לעולם. שהרי אברהם ושרה עשו (ואברהם ושרה מאותו האור עשו) פרות ונפשות, שכתוב (בראשית י) ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמו שעשו נפשות בצד הקדשה, כך גם עשו נפשות בצד האחר, שאם לא מאותה התעוררות שהתעורר אברהם בצד האחר, לא נמצאו גרים בעולם כלל.

ועצי שטים - הרי בארנו שהם שרפים עומדים, כמו שנאמר (ישעיהו ו) שרפים עומדים ממעל לו. מה זה ממעל לו? ממעל לאותה הקלפה. ואם תאמר שפסוק זה נאמר על הקדוש ברנף הוא - והרי נאמר ואראה את ה', את דוקא, כמו זה שכתוב בפסוק הזה, שכתוב ושוליו מלאים את ההיכל. את דוקא, לרבות אותה הקלפה. כיון שאמר את סוד אותה

אלין שבעה, מוחא למוחא, ודא איהו קליפה למוחא.

ועורות אלים מאדמים, (שמות כה) אלין אינון מארי תריסין, עיינין מלהטין בטיסין דנורא, כמה דאת אמר, (דניאל י) ועיניו כלפדי אש. ואקרון רקיעין לבר בגו קליפה. (שמות כה) ועורות תחשים, אלין אינון לגו בסטרא קדישא, ואתאחדן בקדושה, ולא אתאחדן. כמה דאמרן דאברהם הא אוליד באינתו אחרא תחש כמה דאת אמר ואת תחש ואלין אינון באימא דישמעאל אחוהון דישמעאל דכמה דאית דרגא בעשו הכי נמי אית דרגא בישמעאל. אימא דישמעאל אולידת לתחש ומסטרא דאברהם קאתת דהא נהורא קדמאה מצפ"ץ בשעתא דנפק נהורין לכל סטריין. כיון דאתבסם ההוא נהורא קדמאה גניזו ליה קדשא ברין הוא ולמאן גניזו ליה לצדיקייא. ומאן אינון. צדיק וצדיק בגין למעבד בההוא נהורא קדמאה איבין לעלמא. ואינון איבין דזמינין למיתי לעלמא. דהא אברהם ושרה עבדו (כ"א ואברהם ושרה מההוא נהורא עבדו) איבין ונפשין דכתיב (בראשית י"ב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמה דעבדו נפשן בסטרא דקדושה הכי נמי עבד נפש בסטרא אחרא דאלמלא ההוא אתערו דאתער אברהם בסטרא אחרא לא אשתכחו גיורין בעלמא כלל.

ועצי שטים, (שמות כה) הא אוקימנא דאינון שרפים עומדים, כמה דאת אמר (ישעיהו ו) שרפים עומדים ממעל לו. מאי ממעל לו. ממעל להיא קליפה. ואי תימא, האי קרא בקודשא ברין הוא אתמר, והא אתמר (ישעיהו ו)

נאמר על הקדוש ברנף הוא - והרי נאמר ואראה את ה', את דוקא, כמו זה שכתוב בפסוק הזה, שכתוב ושוליו מלאים את ההיכל. את דוקא, לרבות אותה הקלפה. כיון שאמר את סוד אותה

וְאֶרְאֶה אֶת יי', אֶת דֵּיִיקָא, פְּגוּוֹנָא דְאֵ דְכְתִיב
בְּהַאי קְרָא, דְכְתִיב, (ישעיהו ו) וְשׁוּלְיֵי מְלָאִים אֶת
הַהִיכָל, אֶת דֵּיִיקָא לְאַסְגָּאָה הַהִיא קְלִיפָה.
כִּינּוּן דְאָמַר רְזָא דֵּהֵהִיא קְלִיפָה, פְּתִיב שְׂרָפִים
עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, מִמַּעַל לְהַהִיא קְלִיפָה.

שְׁמֹן לְמָאוֹר, (שמות כה) דָּא מְשַׁח רְבוֹת עֲלָאָה,
דְּאֶתְיָא מִלְעִילָא. תְּרִין שְׁמֹן אֵינּוּן.
וְאֵינּוּן תְּרִי, (ד"א חד) לְעִילָא, דְאֶקְרִי שְׁמֹן
הַמָּאוֹר. וְחַד לְתַתָּא דְאֶקְרִי שְׁמֹן לְמָאוֹר. שְׁמֹן
הַמָּאוֹר אֵיהּוּ עֲלָאָה, דְקִיִּמָּא בְּוִדְאֵי, וְלֹא
פְּסִיק לְעֵלְמִין, וְתַדִּיר מְלִיא רְבוֹת קְדָשָׁא, וְכָל
בְּרַפָּאן, וְכָל נְהוּרִין, וְכָל בּוּצִינִין, כֹּלָּא
אֶתְבְּרָכָאן וְאֶתְנַהֲרָן מִתְּפִין. שְׁמֹן לְמָאוֹר,
לְזַמְנִין אֶתְמַלִּיא וְלְזַמְנִין לֹא.

תּוֹ, הָא תְּנִינָן, כְּתִיב (בראשית א) וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת
שְׁנֵי הַמָּאוֹרֹת הַגְּדוֹלִים וְגו', וְאֶף עַל גַּב
דְּהָא אוּקְמוּהָ חֲבָרְיָא, וְהִכִּי אֵיהּוּ. אֲבָל שְׁנֵי
הַמָּאוֹרֹת הַגְּדוֹלִים אֵלִין: שְׁמֹן הַמָּאוֹר, וְשְׁמֹן
לְמָאוֹר. עֲלָמָא עֲלָאָה, וְעֲלָמָא תַתָּאָה. חַד
דְּכַר, וְחַד נוּקְבָא. וְכָל זְמַנָּא דְדְכוּרָא וְנוּקְבָא
אֶתְיִין בְּחַדָּא, תְּרוּוּיָהּוּ קְרִיין בְּלִישְׁנָא
דְדְכוּרָא. וּבְגִין דְעֲלָמָא עֲלָאָה אֶקְרִי גְדוֹל,
בְּגִינְיָה עֲלָמָא תַתָּאָה דְאֶתְחַבֵּר בְּהַדִּיָּה בְּכִלְלָא,
אֶקְרִי גְדוֹל.

כִּינּוּן דְאֶתְפָּרַשׁ דָּא מִן דָּא, אֲדַכְּרוּ בְּפִרְט, כֹּל
חַד וְחַד פְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. דָּא אֶקְרִי גְדוֹל,
וְדָא אֶקְרִי קָטָן. וּבְגִין כֶּף אָמְרוּ קְדָמָי,
דְּלִהּוּי בַר נֶשׁ זְנָבָא לְאַרְיוּתָא, וְלֹא רִישָׁא
לְשׁוּעֲלִיא. דְכַד אֵיהּוּ קִיִּמָּא גּוֹ אַרְיוּתָא,
אֶקְרִי כֹלָּא בְּכִלְלָא דְאַרְיוּתָא. זְנָבָא דְאַרְיָא

הַקְּלִפָּה, כְּתוּב שְׂרָפִים עוֹמְדִים
מִמַּעַל לוֹ, מִמַּעַל לְאוֹתָהּ קְלִפָּה.
שְׁמֹן לְמָאוֹר - זֶה שְׁמֹן מְשַׁחַה
עֲלִיּוֹן שְׂבָא מִלְמַעְלָה. שְׁנַיִם שְׁמֹן
הֵם, וְהֵם שְׁנַיִם. (אחד) לְמַעְלָה
שְׁנַקְרָא שְׁמֹן הַמָּאוֹר, וְאֶחָד לְמַטָּה
שְׁנַקְרָא שְׁמֹן לְמָאוֹר. שְׁמֹן הַמָּאוֹר
הוּא עֲלִיּוֹן, שְׁעוּמַד בְּוִדְאֵי וְלֹא
פּוֹסֵק לְעוֹלָמִים, וְתַמִּיד מְלֵא
מְשַׁחַת קְדָשׁ, וְכָל הַבְּרָכוֹת וְכָל
הָאוֹרוֹת וְכָל הַמְּנוֹרוֹת כֹּלָּם
מִתְּבָרְכִים וְנִאוּרִים מִשָּׁם. שְׁמֹן
לְמָאוֹר, לְפַעְמַיִם מִתְּמַלָּא
וְלְפַעְמַיִם לֹא.

עוֹד, הָרִי שְׁנִינּוּ, כְּתוּב (בראשית א)
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמָּאוֹרֹת
הַגְּדוֹלִים וְגו', וְאֶף עַל גַּב שְׁהִי
פְּרָשׁוּהּ הַחֲבָרִים וְכֶף הוּא, אֲבָל
שְׁנֵי הַמָּאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים הָאֵלֶּה -
שְׁמֹן הַמָּאוֹר וְשְׁמֹן לְמָאוֹר. עוֹלָם
עֲלִיּוֹן וְעוֹלָם תַּחְתּוֹן. אֶחָד זָכָר
וְאֶחָד נְקֵבָה. וְכָל זְמַן שְׁהַזְכָּר
וְהַנְּקֵבָה בָּאִים כְּאַחַד, שְׁנִינְיָהֶם
קְרוּיִים בְּלִשׁוֹן זָכָר. וּמִשׁוּם
שְׁהַעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן נִקְרָא גְדוֹל,
בְּשִׁבְלוֹ הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן
שֶׁמֶתְחַבֵּר עִמּוֹ בְּכֹלל נִקְרָא גְדוֹל.
כִּינּוּן שְׁנַפְרִדִּים זֶה מִזֶּה, הֵם נִזְכָּרִים
בְּפִרְט, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרִאֵי לוֹ.
זֶה נִקְרָא גְדוֹל, וְזֶה נִקְרָא קָטָן.
וּמִשׁוּם כֶּף אָמְרוּ הָרִאשׁוֹנִים,
שְׁיָהִי אָדָם זָנָב לְאַרְיּוֹת, וְלֹא
רֹאשׁ לְשׁוּעֲלִים. שְׁכָּשְׁהוּא עוֹמַד
בְּתוֹף הָאֲרִיּוֹת, נִקְרָא הַכֹּל בְּכִלְלָא
שֶׁל אֲרִיּוֹת. זָנָב הָאֲרִיָּה הוּא אֲרִיָּה
בְּלִי הַפְּרָדָה. וְאִם בְּתוֹף שׁוּעֲלִים,
אֲפִלוּ שְׁהוּא רֹאשׁ - רֹאשׁ הַשׁוּעֵל
הוּא שׁוּעֵל בְּלִי הַפְּרָדָה, וְנִקְרָא
שׁוּעֵל.

וְזֶה סוּד הַפְּסוּק הַזֶּה, שְׁהִי
אֲרִיָּא אֵיהּוּ, בְּלֹא פְרוּדָא. וְאֵי בְּגוֹ שׁוּעֲלִים, אֲפִילוּ אֵיהּוּ (דף קמ"ח ע"ב) רִישָׁא.
רִישָׁא דְשׁוּעֵל שׁוּעֵל אֵיהּוּ, בְּלֹא פְרוּדָא, וְשׁוּעֵל אֶקְרִי.

וְרִוָּא דָּא הַאי קְרָא, דְהָא בְּקַדְמִיתָא כַּד יִתְבִּין בְּחַדָּא, שְׁנֵי הַמָּאוֹרוֹת

בְּרֵאשׁוֹנָה לְשִׁישׁוּשִׁים בְּאָחֻד, שְׁנֵי
הַמָּאֲרֹת הַגְּדֹלִים נִקְרְאוּ, אַף עַל
גַּב שְׁזָה זָנָב אֶל הָעֲלִיּוֹן. כִּינן שְׁזָה
נִפְרָד מֵהָעֲלִיּוֹן כְּבִיכּוֹל לְהִיּוֹת
רֹאשׁ לְשׁוּעָלִים, אִזּוּ נִקְרָא קֶטֶן.
וְעַל סוּד זֶה שְׁמֵן הַמָּאֹר, שְׁלֹא
פּוֹסֵק לְעוֹלָמִים וְעוֹמֵד בְּעֲלִיָּה
עֲלִיּוֹנָה לְשֵׁלֵט בְּיוֹם. שְׁמֵן לְמָאֹר
פּוֹסֵק, וְנִקְרָא קֶטֶן, וְשֵׁלֵט בְּלִילָה.
וְחֻמְשָׁה בְּשָׂמִים הֵם לְתוֹף שְׁמֵן
וְקִטְרֹת, וְאֵף עַל גַּב שֶׁהִיא אָחֻד -
הֵם שְׁנַיִם, וְהַפֵּל אָחֻד. אַבְנֵי שְׁהֵם
וְגו'. כֹּל אֵלֶּה שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר הֵם,
וְהֵם תְּקוּן הַמִּשְׁכָּן.

וְחֻרְוֵנוּ לְדַבָּרִים הָרִאשׁוֹנִים. זֶהֱב
- הָרִי נֶאֱמַר שְׁשִׁבְעָה מִיַּי זֶהֱב
הֵם. וְאִם תֵּאמַר שְׁזָהֱב הוּא דִין
וְכֶסֶף הוּא רַחֲמִים, וְעוֹלָה הַזֶּהֱב
לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ - לֹא כִּף! שְׁוֹדָאֵי
זֶהֱב עוֹלָה יוֹתֵר הוּא עַל הַפֵּל, אֲבָל
זֶהֱב הוּא בְּדֶרֶךְ סֵתֵם, וְזֶה הַזֶּהֱב
הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא שְׁבִיעֵי מִכָּל מִיַּי
הַזֶּהֱב, וְזֶהוּ הַזֶּהֱב שְׁמָאִיר וְנוֹצֵץ
לְעֵינַיִם, וְזֶהוּ שְׁכָשִׁיזָא לְעוֹלָם,
מִי שְׁמַשִּׁיג אוֹתוֹ טוֹמֵן אוֹתוֹ
בְּתוֹכוֹ, וּמִשֵּׁם יוֹצֵאִים וְנִמְשָׁכִים
כֹּל מִיַּי זֶהֱב.

מָרִי נִקְרָא זֶהֱב? מִי שְׁנִקְרָא זֶהֱב?
כִּשֶׁהוּא בְּאֹר, וּמִתְעַלָּה בְּכַבּוּד
הַפִּסְד, וְהוּא בְּשִׁמְחָה עֲלִיּוֹנָה
לְשִׁמְחַת אֶת הַתַּחְתּוֹנִים. וְכִשֶׁהוּא
בְּדִין, כִּשְׁמִשְׁתַּנְּיָה מֵאוֹתוֹ גִּוּן לְגִוּן
תְּכֵלֶת שָׁחַר וְאֹדֶם, אִזּוּ הוּא בְּדִין
הַקָּשָׁה. אֲבָל זֶהֱב הוּא בְּשִׁמְחָה,
וּבְעֲלִית הַפִּסְד שֶׁל שִׁמְחָה עוֹמֵד
וּבַהֲתַעֲוֹרְרוֹת הַשִּׁמְחָה.

וְכֶסֶף - לְמִטָּה, הַסּוּד שֶׁל זָרוּע
יָמִין, שֶׁהָרִי הָרֹאשׁ הָעֲלִיּוֹן הוּא
זֶהֱב (דִּין), שְׁכַתּוּב (דִּינָאֵל ב) אֲנִתָּה הוּא
רֹאשׁ הַזֶּהֱב. תְּזַהוּ וְזָרוּעוֹתָיו שֶׁל
כֶּסֶף לְמִטָּה. (וְאִמְרִיתִי נִשְׁלֵם הַכֶּסֶף? בְּאִשֶּׁר
הוּא נִכְלָל (כּוּר) וְכִשְׁנִשְׁתַּלֵּם הַכֶּסֶף, אִזּוּ
נִכְלָל בְּזֶהֱב, וְסוּד זֶה - (מִשְׁלִי כּוּר)
תַּפּוּחֵי זֶהֱב בְּמִשְׁכִּיּוֹת כֶּסֶף. נִמְצָא

הַגְּדֹלִים אֲתַקְרוּן, אַף עַל גַּב דְּדָא זָנָב לְגַבֵּי
דְּעֲלָאָה. כִּינן דְּדָא אֲתַפְרֵשׁ מֵעֲלָאָה, כְּבִיכּוֹל
לְמַהוּי רִישָׁא לְשׁוּעָלִים, כְּדִין אִקְרִי קֶטֶן. וְעַל
רְזָא דָּא שְׁמֵן הַמָּאֹר, דְּלֹא פְּסִיק לְעֲלָמִין,
וְקִימָא בְּסִלְיקוֹ עֲלָאָה לְמַשְׁלֵט בִּימְמָא. שְׁמֵן
לְמָאֹר פְּסִיק, וְאִקְרִי קֶטֶן, וְשְׁלֵטָא בְּלִילָא.
וְחֻמְשׁ בּוּסְמִין אֵינּוּן לְגוֹ שְׁמֵן וְקִטְרֹת, וְאֵף עַל
גַּב דְּאִיהִי חַד אֵינּוּן תְּרִין וְכֹלָא חַד. (שְׁמוֹת
כּו) אַבְנֵי שְׁהֵם וְגו'. כֹּל הַגֵּי תְּלִיסֵר אֵינּוּן וְאֵינּוּן
תְּקוּנָא דְּמִשְׁכָּנָא.

וְאֶהֲרַנָּא לְמַלִּי קְדָמָאֵי, זֶהֱב הָא אֲתַמַּר
דְּשִׁבְעָה זֵינֵי זֶהֱב אֵינּוּן. וְאִי תִימָא
דְּזֶהֱב אִיהוּ דֵינָא, וְכֶסֶף אִיהוּ רַחֲמֵי, וְאִסְתַּלַּק
זֶהֱב לְעִילָא מִגִּיָּה. לֹאֵו הַכִּי, דְּוֹדָאֵי זֶהֱב סִלְיק
לְתִיר אִיהוּ עַל כֹּלָא, אֲבָל זֶהֱב בְּאַרְח סֵתֵם
אִיהוּ, וְדָא זֶהֱב עֲלָאָה, דְּאִיהוּ שְׁבִיעָאָה מִכָּל
אֵינּוּן זֵינֵי זֶהֱב, וְדָא אִיהוּ זֶהֱב דְּנִהִיר וְנִצִּיץ
לְעֵינֵינוּ, וְדָא אִיהוּ דְּכַד נִפִּיק לְעֲלָמָא, (ד"א ל"ג
נִפִּיק) מָאן דְּאֲדַבֵּק לִיה, טְמִיר לִיה בְּגִיָּה,
וּמִתְמָן נִפְקִי וְאֲתַמְשְׁכֵן כֹּל זֵינֵי זֶהֱב.

אִימְתִי אִקְרִי זֶהֱב, מָאן דְּאִקְרִי זֶהֱב. כִּד אִיהוּ
בְּנַהֲרֵו, וְאִסְתַּלַּק בִּיקָר דְּחִילוֹ, וְאִיהוּ
בְּחֻדָּה עֲלָאָה, לְמַחְדֵי לְתַתָּאֵי. וְכִד אִיהוּ
בְּדֵינָא, כִּד אֲשַׁתְּנִי מֵהֵוּא גִוּוֹן, לְגִוּוֹן תְּכֵלָא
אוּכְם וְסוּמָק, כְּדִין אִיהוּ בְּדֵינָא תְּקִיפָא. אֲבָל
זֶהֱב, בְּחֻדָּה אִיהוּ, וּבְסִלְיקוֹ דְּדְחִילוֹ דְּחֻדָּה
קִימָא, וּבְאֲתַעֲרוּתָא דְּחֻדָּה.

וְכֶסֶף לְתַתָּא, רְזָא דְּרוּעָא יְמִינָא, דְּהָא רִישָׁא
עֲלָאָה זֶהֱב אִיהוּ, דְּכַתִּיב, (דִּינָאֵל ב) אֲנִתָּה
הוּא רִישָׁא דְּדִהֲבָא. (דִּינָאֵל ב) חֲדוּהִי וּדְרַעוּהִי דִי
כֶּסֶף לְתַתָּא. (נ"א וְאִימְתִי אִישְׁתַּלֵּם כֶּסֶף כִּד אֲתַכְלִיל וְכוּ') וְכִד
אֲשַׁתַּלֵּם כֶּסֶף, כְּדִין אֲתַכְלִיל בְּזֶהֱב, וְרְזָא דָּא
(מִשְׁלִי כּו) תַּפּוּחֵי זֶהֱב בְּמִשְׁכִּיּוֹת כֶּסֶף. אֲשַׁתַּכַּח

שֶׁכֶּסֶף הוֹפֵךְ לְזָהָב וְאֵז נִשְׁתַּלֵּם מִקוֹמוֹ. וְלִכְן שִׁבְעָה מִיַּי זָהָב הֵם. וְנִחְשָׁת יוֹצֵאת מִזָּהָב וּמִשְׁתַּנָּה לְגִרְעוֹן, זְרוּעַ שְׂמָאל. וְתִכְלַת - יֶרֶךְ שְׂמָאל. וְתוֹלַעַת שְׁנִי - יֶרֶךְ יְמִין, וְנִכְלַת בְּשֵׂמָאל. וְשֵׁשׁ - זֶה נֶהָר שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא, שְׁנוּטֵל כָּל שֵׁשֶׁת הַצְּדָדִים. וְכִמוֹ זֶה לְמִטָּה, וְהָרִי פְּרִשְׁוֶה וְנִתְבָּאָר.

הָרִי כָּאֵן שִׁבְעַת שָׁל יוֹבֵל, וְהֵם שִׁבְעַת שָׁל שְׂמִטָּה. וְאֵף עַל גֵּב שְׁהֵם שֵׁשׁ, הֵם שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה, בְּשִׁבְעֵי, שֶׁהוּא רֹאשׁ עֲלֵיהֶם, הָרִי שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה. הָרֹאשׁ שְׁעוֹמֵד עַל כָּל הַגּוֹף לְמִטָּה, הָרֹאשׁ שְׁעוֹמֵד עַל כָּל אֵיבְרֵי הַגּוֹף הוּא זָהָב. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? הַזָּהָב הַעֲלִיּוֹן הוּא בְּסוּד נִסְתָּר, וְשִׁמּוֹ הוּא זָהָב סָגוּר, סָגוּר וְסִתּוּם מִן הַכֹּל, וְלִכְן נִקְרָא סָגוּר, שֶׁהוּא סָגוּר מִהַעֲיֵן שְׂאִינָה שׁוֹלֵטַת בוֹ. הַזָּהָב הַתַּחְתּוֹן הוּא יוֹתֵר גָּלוּי. (וְשִׁמּוֹ נִקְרָא זָהָב וְנִקְרָא וְכוּ').

הַשְּׂלֵמָה מִהַהֲשַׁמּוּת (סִימָן י')

וְשֵׁם שְׁלוֹ נִקְרָא זָהָב יֶרֶקְרֵק, וְסוּד זֶה בְּאֵרוֹהוּ הַחֲבָרִים. אֶסְתֵּר יֶרֶקְרֵק הֵיטָה, צָבַע הָאֶתְרוֹג. וְהַכֹּל אַחֵר. זָהָב, זֶהוּ הָרֹאשׁ הַנְּעֻלָּם, אֵף עַל גֵּב שֶׁהוּא בְּגִלְיָי לְגַבֵּי הַזָּהָב הַעֲלִיּוֹן, עַד שִׁימְשֵׁף וְיִשְׂרָה עַל רֹאשׁ גְּבִרְיָאֵל כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרְנוּ. וּבְגִלְל זֶה הַכֹּל הוּא בְּסוּד הַעֲלִיּוֹן, וְנִמְשֵׁף אוֹתוֹ הַסּוּד לְמִטָּה הַכֹּל כְּדָגְמָא אַחַת.

וְעִשִׂית פְּפֻרַת וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּכָל פְּרָשָׁה זוֹ מְצָאנוּ שְׁנַמְסְרָה הַעֲבוּדָה בְּיַד מִשָּׁה, חוּץ מִשְׁתִּים. בְּכֻלָּם כְּתוּב וְעִשִׂית וְעִשִׂית, וּבְאֵרוֹן וּבְאֶפֶד כְּתוּב וְעָשׂוּ וְעָשׂוּ, וְלֹא כְּתוּב וְעִשִׂית. מֵה הַטַּעַם בְּאֵרוֹן לֹא? בְּגִלְל שֶׁהָאֵרוֹן כָּלֵל אֶת מִשָּׁה בְּתוֹכוֹ לְהֵאִיר מִמֶּנּוּ, וְצָרִיךְ אַחֲרָיִם לְמַלְּקָן

דְּכֶסֶף אֲתַהֲדֵר לְזָהָב, וְכֹדֵין אֲשַׁתְּלִים אֲתַרְיָה. (נ"א אֵלִים אֲרִיָּה) וְעַל דָּא שִׁבְעָה זִינֵי זָהָב אֵינוֹן.

וְנִחְשָׁת נִפְקָא מִזָּהָב, וְאֲשַׁתְּנֵי לְגִרְעוֹנָא, דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. וְתִכְלַת יֶרֶכָא שְׂמָאלָא. וְתוֹלַעַת שְׁנִי, יֶרֶכָא יְמִינָא, וְאֲתַכְלִיל בְּשֵׂמָאלָא. וְשֵׁשׁ, דָּא נֶהָר דְּנִגְדִיד וְנִפְיֵק, דָּאִיהוּ נְטִיל כָּל שֵׁית סְטָרִין. וּבְגוֹוֹנָא דָּא לְתַתָּא, וְהָא אוּקְמוּהּ וְאֲתַמַּר.

הָא הֵכָא שִׁבְעָה דְיוֹבֵל, וְאֵינוֹן שִׁבְעָה דְשְׂמִיטָה. וְאֵף עַל גֵּב דְאֵינוֹן שֵׁית, אֵינוֹן תְּלִיסֵר, בְּשִׁבְעָאָה, דָּאִיהוּ רִישָׁא עֲלִיָּיהוּ, הָא תְּלִיסֵר. רִישָׁא דְקִיָּימָא עַל כָּל גּוּפָא לְתַתָּא, רִישָׁא דְקִיָּימָא עַל כָּל שְׂיִיפֵי גּוּפָא, אִיהוּ זָהָב. מֵה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. זָהָב עֲלָאָה, אִיהוּ בְּרִזָּא סְתִימָא, וְשְׂמָא דִּילִיָּהּ אִיהוּ זָהָב סָגוּר. סָגוּר וְסִתּוּם מִכְּלָא, וְעַל כֵּן אֶקְרִי סָגוּר, דָּאִיהוּ סָגוּר מִעֵינָא דְלֹא שְׁלֻטָא בֵּיהּ. זָהָב תַּתָּאָה אִיהוּ בְּאֲתַגְלִיא יְתִיר. (וְשְׂמָא דִּילִיָּהּ אֶקְרִי זָהָב וְנִקְרָא וְכוּ').

הַשְּׂלֵמָה מִהַהֲשַׁמּוּת (סִימָן י')

וְשְׂמָא דִּילִיָּהּ אֶקְרִי זָהָב יֶרֶקְרֵק, וְרִזָּא דָּא אוּקְמוּהּ חֲבָרִיָּיא. אֶסְתֵּר יֶרֶקְרֵק הֵיטָה, גּוֹוֹן אֶתְרוֹג. וְכֻלָּא חַד. זָהָב, דָּא אִיהוּ רִישָׁא בְּסִתּוּמוֹ, אֵף עַל גֵּב דָּאִיהוּ בְּאֲתַגְלִיָּיא לְגַבֵּי זָהָב עֲלָאָה עַד דִּיתְמַשְׁכָּא וְשִׂרְיָיא לְרִישָׁא דְגְבִרְיָאֵל כְּמָה דְאוּקְיָמָנָא. וּבְגִין כֵּן כָּלֵא אִיהוּ בְּרִזָּא עֲלָאָה וְאֲתַמְשְׁכָּא הֵהוּא רִזָּא לְתַתָּא כֻלָּא כְּגוֹוֹנָא חַד.

וְעִשִׂית פְּפֻרַת וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר בְּכָל פְּרָשָׁתָא דָּא אֲשַׁכְּחָנָא דְאֲתַמְסֵר עֲבִידְתָּא בִּידָא דְמִשָּׁה, בְּרִ תְּרִין. בְּכֻלָּהוּ כְּתִיב, וְעִשִׂית וְעִשִׂית, וּבְאֵרוֹן וּבְאֶפֶד כְּתִיב, וְעָשׂוּ וְעָשׂוּ, וְלֹא כְּתִיב וְעִשִׂית. מָאי טַעְמָא בְּאֵרוֹן לֹא, בְּגִין דְאֵרוֹן כָּלִיל לִיָּה לְמִשָּׁה בְּגוּיָה לְאֲתַנְהָרָא מְנִיָּה, וְאֶצְטְרִיךְ אֲתַרְנָין

תקון ויפי שלו לעלות אותו
אצלו. באפוד, לא שלו הוא, ולא
השתמש בו ולא הצטרכה לו
למשה לעשות עבודה של אחיו,
שהרי משה הוא כמלך, ואהרן
שושבין המלך.

ואם תאמר, והרי כתוב (שמות כט)
והלבשת את אהרן, ואפדת לו,
ונתת עליו, ושמת עליו. הרי כל
זה עבודתו של משה ויכבודו של
אהרן הוא - לא כף. אלא כבודו
של משה הוא, שהרי הקב"ה לא
רצה בעבודתו של אהרן אלא על
ידי משה, ואהרן לא יכל
להתקדש אלא על ידי משה, ובכל
צריך אהרן למשה, וכל זה כבודו
של משה הוא. ועשית פפרת.

בא ראה, כתוב בפרשה זו מעשה
שמים וארץ וכל אותם החללות
ששם, שהרי הקב"ה לא צוה
לעשות המשכן אלא כמעשה
שמים וארץ להיות כדגמת הדירה
של מעלה ולהתחבר זה בזה,
כדגמת הנשמה והגוף להיות הכל
אחד.

כתוב בראשית ברא וגו'.
בראשית כבר בארזוהו, אבל סוד
של מעשה הכפרת בא כאן ברמז
של מעלה שרשרת של מטטרו"ן,
סתרי המשכן, להרים מעלת
הקדשה למעלה ומטה. בראשית,
ראשית העליונה הכפרת
השמונה והנסתרת שנמצאת
מסוד נקדה ראשונה (הנעלמת)
סתימות העליונה, ונפרש מסוף
עליון להאיר (להתטהר) תוף טהירו,
נעלם תוף הכפרת, מטטרו"ן
שנאחז ממטה למעלה מתוף
יראה שהולכת באמת תוף הארץ
היה נמצא האור שאבד אדם
הראשון, ונעלם האור שהוא בגן
עדן.

הסתלק למעלה ולא התישב
במקומו, שהרי לא היה נשלם

לתקנא תקונא ושפירו דיליה למיעל ליה
לגביה. באפוד לאו דיליה הוא, ולא אשתמש
ביה, ולא איצטריך ליה למשה למעבד
פולחנא דאחיו, דהא משה איהו מלכא ואהרן
שושביניה דמלכא.

וא' תימא והא כתיב (שמות כ"ט) והלבשת את
אהרן ואפדת לו ונתת עליו ושמת עליו
הא כולי האי פולחנא דמשה ויקרא דאהרן
איהו, לאו הכי. אלא יקרא דמשה איהו דהא
קדשא ברין הוא לא בעא פולחנא דאהרן,
אלא על ידא דמשה. ואהרן לא יכל
לאתקדשא, אלא על ידא דמשה. ובכלא
איצטריך אהרן למשה, וכל האי יקיראה
דמשה איהו. ועשית פפרת.

הא חזי, כתיב בפרשתא דא, עובדא דשמים
וארץ וכל אינון חילין דתמן, דהא
קדשא ברין הוא לא פקיד למעבד משפנא
אלא כעובדי שמים וארץ למהוי פגוונא
דדינרא דלעילא ולא תחברא דא בדא, פגוונא
דנשמתא וגופא למהוי כלא חד.

כתיב בראשית ברא וגו'. בראשית הא
אוקמוה, אבל רזא דעובדא דפפורתא
הכא ברמיזו דלעילא שלשלא דמטטרו"ן
גניזא דמשפנא לארמא ארמות קדשא לעילא
ותתא. בראשית, ראשיתא עלאה פפורתא
גניזא טמירא דאשתפקא מרזא דנקודה
דרישא (טמירא) טמירו עלאה, ואתפרס פריסו
עלאה לאתנהרא (לאתטהרא) גו טהירו טמירא גו
האי כפורתא (מיטטרו"ן) מטטרו"ן דאתחדא
מתתא לעילא מגו דחילו דאזלא בקושטא גו
ארעא הוה אשתכח נהירו דאביד אדם
קדמאה, ואתטמר ההוא נהירו בגנתא דעדן.
סלקא לעילא לא אתיישבא בדוכתיה. דהא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וע"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

